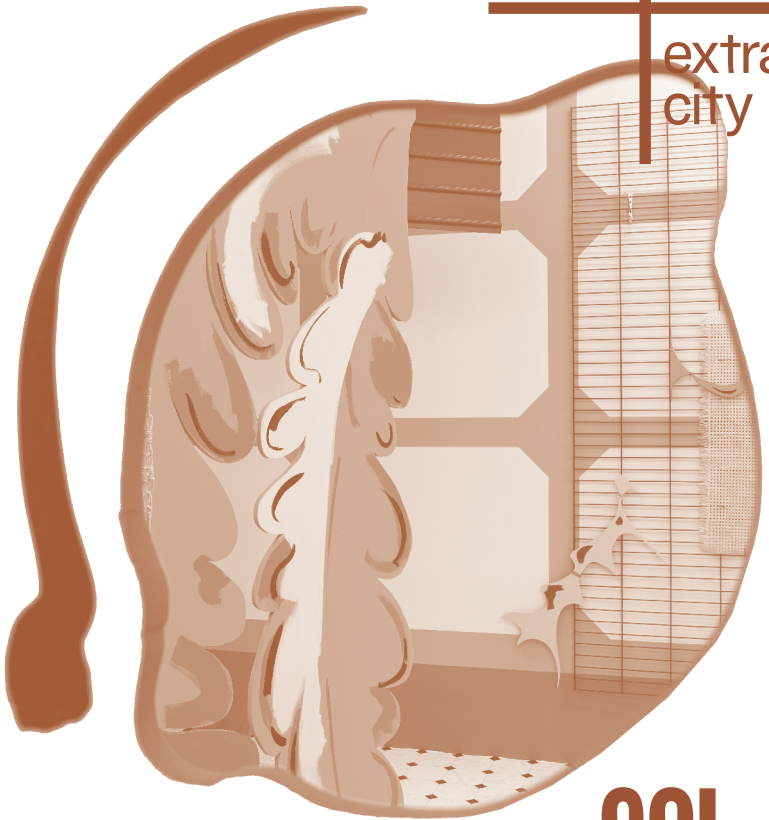

kunsthall

extra
city

**ISLA SOL
CALERO**

Beste bezoeker,

Van harte welkom in Kunsthal
Extra City.

Wij hechten veel belang aan heldere communicatie over de tentoonstellingen, onder andere met deze brochure maar ook met gratis rondleidingen.

Aarzel niet de onthaalmedewerker aan te spreken als je vragen of suggesties hebt. Je kan ons ook bereiken via mail (info@extracity.org) of telefoon (+32 3 677 16 55).

Geniet van je bezoek,

het team van Kunsthal Extra
City

Kunsthal Extra City werkt met hedendaagse beeldende kunst die ons doet nadenken over actuele thema's in de stad van vandaag. Deze kunst prikkelt ons om de samenleving in verandering beter - of anders - te begrijpen. We stimuleren nieuwe verbindingen tussen kunst, kunstenaars, onderzoekers en stadsbewoners en dragen bij aan een breder maatschappelijk draagvlak voor artistieke reflectie en verbeelding.

Dear visitor,

Welcome to Kunsthal Extra
City.

We are highly committed to ensuring our communication with respect to exhibitions is clear, by means of free guided tours and documentation such as this brochure.

Please don't hesitate to approach our receptionist should you have any questions regarding the exhibition. Alternatively you can contact us by email (info@extracity.org) or phone (+32 3 677 16 55).

Enjoy your visit,

the team of Kunsthal Extra
City

Kunsthal Extra City works with art that encourages us to reflect on contemporary urban topics. Art stimulates us to understand our changing society better - or differently. We stimulate new links between art, artists, researchers, and city dwellers and contribute to a broader public platform for artistic reflection and imagination.

Sol Calero

ISLA

solotentoonstelling

14.09 – 08.12.2019

samengesteld door Carla Donauer

'ISLA' is de titel van Sol Calero's eerste solotentoonstelling in België. Voor Kunsthall Extra City ontwikkelde Calero een nieuwe sculpturale installatie. Het paviljoen zoekt aansluiting met de eclectische architectuur van de voormalige wasserij waarin het zich bevindt. 'ISLA' is een structuur die "gebruikt" kan worden, met banken en stoelen om op te zitten en een platform om te beklimmen.

De installatie combineert elementen uit Calero's vroegere ruimtelijke projecten, haar architecturale interventies en haar affiniteit met schilderkunst. Maar voor het eerst realiseert de kunstenares een paviljoen binnen in een tentoonstellingsruimte. Calero plaatste haar eerdere paviljoenen in de openlucht en zette daarbij vooral het gemeenschapsvormende aspect van haar werk in: de paviljoenen hadden een ommuurde binnenruimte die dienst deed als ontmoetingsplaats. In dit nieuwe project 'ISLA' benadert Calero het paviljoen op een andere manier. Het wordt een open "gebouw" met architecturale kenmerken – zoals een balkon, deuren en doorgangen, vloeren en een afdak – en een kruis als basisstructuur dat de ruimte in vier verdeelt. De vorm doet denken aan het oriëntatiesysteem van een kompas dat in vier richtingen wijst en veelzijdige perspectieven en steeds veranderende gezichtspunten doet ontstaan.

Calero vertrekt van architecturale oervormen zoals de boog, die werd gebruikt in kloosters en kerken om het gewicht van grote koepelvormige daken te dragen. In 'ISLA' imiteert Calero deze architecturale modellen door eenvoudige vormen te creëren zonder uitgesproken doel. Vormelijk doet de structuur denken aan het "verlatene", aan deels ingestorte huizen of onafgewerk-

te gebouwen. Calero gebruikt voor deze verlaten ruimte goedkope materialen, zoals hout, golfplaten en plasticen stoelen. Via geïmproviseerde en eenvoudige ingrepen wekt ze een gevoel van beschutting en huiselijkheid op.

De titel 'ISLA' ("eiland") kan op verschillende manieren geïnterpreteerd worden. Het roept het beeld op van een tropische vakantiebestemming, een vriendelijk oord om te rusten, maar tegelijk ook dat van een plek waar je niet weg kan, met de oceaan als een grens en het water als een diepe barrière tussen jezelf en de denkbeeldige "andere kant". In de context van de recente geschiedenis kan een eiland ook geassocieerd worden met migratie, en dus ook met ontsnapping en redding. Metaforisch gezien kan een eiland staan voor isolement en voor de beperkte realisatie van iemands wensen, verlangens of toegang tot hulpbronnen.

De tentoonstellingsruimte is niet verwarmd, en dat contrasteert met het warme kleurenpalet dat Calero gebruikt; via deze tegenstelling presenteert het werk de heersende clichés over het Zuid-Amerikaanse continent. Door de stereotiepe Zuid-Amerikaanse beeldtaal zelf te gebruiken, visualiseert Calero het westerse, exotiserende verhaal. Het element "hitte" wordt gebruikt als een materiaal dat zijn eigen ruimte inneemt te midden van de andere ruimtelijke dimensies. De warmte (of de afwezigheid ervan) krijgt zo de fascinerende en verleidelijke kwaliteit van een sculptuur.

Met 'ISLA' werkt Calero haar ideeën over de vormelijke aspecten van schilderkunst, kleur en architectuuronderzoek verder uit. De tropische en kleurrijke visuele impact botst met de omgeving en met de tegengestelde kleurtemperaturen van binnen- en buitenkant. 'ISLA' biedt het publiek een uitnodigende en toegankelijke plek. Alles wat je op een eiland verwacht, is aanwezig: water, warmte, schaduw, natuur en plaats om te rusten. Het is een ruimte die verlangens verbeeldt en een visuele echo laat weerklinken in het hoofd van de toeschouwer. En toch

is wat Calero hier biedt een illusie: deze tropische elementen bevinden zich uitsluitend in een symbolische realiteit. Hierdoor wordt het aspect van presentatie en representatie op een mysterieuze manier verdraaid: het is net in het artificiële van deze omgeving dat haar verleidelijke kracht schuilt.

De ruwe textuur en samenstelling van het werk herinneren aan het verval van een leegstaand huis dat om een onbekende reden ooit werd verlaten. Het doet denken aan het verhaal waarnaar Gabriel Garcia Marquez verwijst in 'How I began to write' ¹, over een dorp dat door zijn inwoners werd verlaten als gevolg van een louter voorgevoel over een naderend onheil. In het verhaal ontvluchten de inwoners hun dorp vanwege het wantrouwen van een oude vrouw. Ze steken hun eigen huizen in brand om zichzelf te beschermen tegen wat zou komen. Op die manier worden hun eigen daden zelf het ongeluk. Het bijgeloof en de reactie daarop werden zo krachtig dat de inwoners uiteindelijk hun onderdak en gemeenschap verwoestten. Volgens het verhaal veranderde een goed functionerend dorp in één dag in een verlaten, onbruikbare plek, niets meer dan een leeg omhulsel. 'ISLA' bekijkt op een abstract niveau de verbanden tussen architectuur en socio-culturele structuren en hun (anti-)utopische aard. Op welke manier symboliseert architectuur de staat van een gemeenschap?

De verwijzing naar de ruïne en haar donkere schoonheid impliceert ook het gebruik van artificiële architectuurelementen uit de Europese Romantiek – zoals te zien in de negentiende-eeuwse Engelse landschapstuinen en als onderwerp in de schilderkunst. Die werden ingezet om een gevoel van het sublieme en tegelijk de eenzaamheid en nietigheid van de mens op te wekken. Ruïnes werden nieuw gebouwd in verschillende stadia van verval om dramatische taferelen en grote emoties op te roepen. Calero creëert een hedendaagse interpretatie van de ruïne in een geglobaliseerde wereld. Het idee dat schoonheid kan gevonden worden in verval, is immers samen met sociale ontwikkelingen doorheen de geschiedenis veranderd.

'ISLA' verplaatst het klassieke en historische motief van het buitenpaviljoen naar binnen om het opnieuw te verbinden met de instelling en haar functie als plaats voor kritiek. Door Calero's esthetische keuzes worden politieke verwachtingen ten opzichte van de kunstenaar – namelijk dat die sociale interactie stimuleert – dus teruggegeven aan de instelling en bestempeld als onderdeel van een westers institutioneel discours.

Deze hedendaagse ruïne mag dan wel aansluiten bij haar voorouders uit de Romantiek, qua beeldtaal herinnert 'ISLA' aan een tijdelijk onderkomen, een soort hut ². Het aspect van het "verlatene", verwijst ook naar de 'Broken Window Theory' van Kelling en Willson uit 1982 ³. Dat onderzoek gaf het verband aan tussen verval en vandalisme en het afbrokkelen van sociale banden, met een spiraal van verwoesting tot gevolg. Deze eerder negatieve interpretatie van verval – als uitkomst van sociale veranderingen en criminaliteit in tegenstelling tot het esthetische concept van de Romantiek – kan ook toegepast worden op Calero's paviljoen.

'ISLA' onderzoekt de symptomen van en de verbanden tussen sociale ontbinding en architecturaal verval. Met de kleurrijke en positieve beeldtaal van het werk, roept Calero de ruïne uit tot een symbool van kwetsbaarheid.

Carla Donauer

Sol Calero is geboren in 1982 in Caracas in Venezuela. Ze woont en werkt in Berlijn.

- 1 'I'm Not Here to Give a Speech', Gabriel García Márquez. Copyright © 2010 Gabriel García Márquez. Vertaling copyright © 2014 Edith Grossman. Herdrukt met toestemming van Vintage Books, een imprint van de Knopf Doubleday Publishing Group, een divisie van Penguin Random House LLC
- 2 Zie ook het concept van Vitruvius "Hut" zoals beschreven in 'Essai sur l'architecture', door Marc-Antoine Laugier, 1755
- 3 George L. Kelling en James Q. Wilson, 'The Atlantic Monthly', 1982

that was used in cloisters and churches, developed as a result of a strategy to disperse the weight of big, dome-shaped roofs. Here, Calero imitates these architectural forms by creating simple echos without an implicate purpose.

Formally the structure creates a rough notion of the abandoned and is reminiscent of partially collapsed houses or unfinished constructions. Calero's abandoned space uses poor materials – mainly wood, ribbed plastic roofs, plastic chairs – and strategies of improvisation to create a feeling of shelter and home through simple gestures.

One could read the title 'ISLA' in multiple ways: it might evoke the image of tropical vacation destination, surrounded by the ocean, a friendly place to rest or precisely the opposite: a place where one cannot escape, with the ocean as a boundary, the water as a deep barrier between oneself and the imaginary "other side". In the context of recent history an island also could be associated with migration and its various implications of escape and rescue. Metaphorically speaking, an island could stand for isolation and limited possibilities in terms of one's wishes, desires or resources.

The exhibition space is unheated, in contrast with Calero's warm and colourful palette; this juxtaposition lends subtext to the work's presentation of stereotypical Western ideas about the American continent. This way, the work functions as a template for the clichés of South American imagery that in turn reflects the exoticised Western narrative.

The aspect of heat is used as a material, which takes up its own space in another spatial dimension. In this way, heat (or its absence) gains the captivating and seductive quality of sculpture.

With 'ISLA', Calero further develops her ideas on the formal aspects of painting, on colour and architectural investigation. The tropical and colourful visual impact of the work contrasts with its surroundings and the opposite of colour temperatures between the outside and the inside. 'ISLA' offers visitors an inviting space by creating images through readable gestures. Everything that you might find on an island is present: water, heat, shadow, spaces to rest, and nature. It is a space that symbolises wishes and creates a visual echo in the head of the viewer. Yet Calero offers an illusion, as these aspects of the tropical are present only in a symbolic reality. This twists the aspect of representation and presentation in an uncanny way: it is in the highlighted environment's artificiality that its seductive power lies.

The rough texture and composition of the work are reminiscent of the decay of a disused home, left abandoned for an unknown reason. It evokes the story described by Gabriel Garcia Marquez in his speech 'How I began to write'¹ of how a village was fled by its inhabitants following a mere premonition of evil. As the story goes, the inhabitants left their village due to the premonition of an old lady and finally set their homes on fire in order to protect themselves from what was said to come. That way their own actions turned into the misfortune itself. The superstition and the response with which it was met grew so powerful that the villagers' homes and community were destroyed. According to the story, within one day a well-functioning village turned into an empty, unused space, leaving nothing but a shell. The absurdity within questions through the power of fiction and unveils the parallelism of home and house and its fragile terms.

'ISLA' abstracts the connections between architecture, community and socio-cul-

tural structures and in doing so calls their utopian and dystopian notions into question. How does architecture symbolise the state of a community?

The reference to ruin and its dark beauty allude to the use of artificial architecture in European Romanticism – seen in nineteenth-century English landscape gardening and as the subject of paintings –, which was used to create a sense of the sublime and the frailty and loneliness of man. Such edifices were built to depict different stages of decay, thus creating dramatic scenes and evoking higher emotional states. Calero creates a contemporary interpretation on architectural repetition and its meanings and misreadings in a globalised world. The conception of the beauty that there is to be found in decay has changed throughout history along with societal developments.

'ISLA' boldly moves the classical and historical motif of the outdoor pavilion indoors so as to reconnect it with the institution and its context as a place of critique. Through Calero's aesthetical choices, political expectations towards the artist – that they facilitate social structures – are thus returned to the institution and declared to be a matter of a Western institutional discourse.

This contemporary ruin does connect to its predecessors of the Romantic era, architecturally speaking, but its imagery connects it to the hut ², a common structure for temporary dwelling. The aspect of abandonment also alludes to the 'Broken Window Theory' developed and described by Kelling and Willson in 1982 ³ which was connected to socio-psychological experiments. In its essence, the study described a connection between existing decay and subsequent vandalisation as a result of dissolving social ties, in turn resulting in spiralling destruction. This rather negative connotation of decay

highlighted the repercussions of social change and criminality as being opposite to the aesthetic concept of Romanticism. This is an interpretation one could adapt to Calero's symbolised spaces, which mirror the viewer's expectations of society in stereotypical imagery.

'ISLA' calls into question the symptoms and parallelism of social dissolution and architectural decay. With her colourful yet positive imagery, Calero designates ruin as a symbol of fragility.

Carla Donauer

Sol Calero was born in 1982 in Caracas in Venezuela. She lives and works in Berlin.

- 1 'I'm Not Here to Give a Speech', Gabriel García Márquez. Copyright © 2010 Gabriel García Márquez. Translation copyright © 2014 Edith Grossman. Reprinted with the permission of Vintage Books, an imprint of the Knopf Doubleday Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC
- 2 See also the concept of the Vitruvian "Hut" as described in 'Essai sur l'architecture', by Marc-Antoine Laugier, 1755
- 3 George L. Kelling and James Q. Wilson, 'The Atlantic Monthly', 1982

KUNSTHAL EXTRA CITY STAF / STAFF

algemeen directeur / general
director Adinda Van Geystelen
communicatie / communication Lotte
De Voeght
bemiddeling / mediation Ine Vermeyleen
productie / production Eline Verstegen
financiën / finances Tijs Lammar
assistentie / assistance Joke Desmet
techniek / technician Gary Leddington
stagiaires / interns Roxanne Lieckens,
Sofie Todts

Eikelstraat 29 / 2600 Antwerpen
do - za / Thu - Sat 13:00-18:00
zo / Sun, 11:00-18:00
TICKET € 5/3/1/0
www.extracity.org

FREELANCE MEDEWERKERS /
COLLABORATORS

installatieteam / installation team
Valentin Cernat, Kris Cuylits, Cas Goevaerts,
Maxim Ryckaerts, Bent Vande Sompele
vormgever / graphic designer Jef
Cuypers
website Studio RGB
gidsen / guides Manon Bolssens, Eléa
De Winter, Pieter Jennes, Roxanne Lieckens,
Alan Özdemir, Eva Soenens, Sofie Todts
fotografen / photographers Mark
Rietveld, Tomas Uyttendaele
Extra FIKA Café Annelies Wuyts, Sofie
Wuyts

BROCHURE

teksten / texts Carla Donauer
proeflezing Engels / proofreading
English Jonathan Beaton
vormgeving / graphic design Jef
Cuypers
BEEELD / IMAGE COVER Sol Calero,
'Interiores', foto / photo Simon
Vogel, copyright de kunstenaar / the
artist

MET DANK AAN / THANKS TO

De Raad van Bestuur van Kunsthal Extra City /
the Board of Kunsthal Extra City
De kunstenaars en de medewerkers aan de
tentoonstelling / the artists and contributors
to the exhibition
Bureau Bouwtechniek

Mede mogelijk gemaakt dankzij de
genereuze steun van het Goethe Institut
/ realized with the generous support
of Goethe Institut

Vlaanderen
verbeelding werkt

ACTIVITEITEN / ACTIVITIES

ARTIST TALK met / with Sol Calero & Christopher Kline
(CONGLOMERATE) + screening CONGLOMERATE

21.11, 19:30-22:00

In de cinema van Kunsthal Extra City presenteert CONGLOMERATE doorlopend een screening van hun volledige werk van 2016 tot 2018, gerealiseerd in samenwerking met tientallen medekunstenaars. CONGLOMERATE werd in 2016 opgericht door Sol Calero, Ethan Hayes-Chute, Derek Howard, Christopher Kline en Dafna Maimon. Het onderzoekt de mogelijkheden van een televisiezender en gebruikt de organisatie- en programmastructuur van "televisie" terwijl het een collectief netwerk uitbouwt. CONGLOMERATE nodigt kunstenaars uit om hun eigen sets, reclameblokken en specials te realiseren voor de zender. Melodrama, documentaire, comedy, interviews, muziek en kunst worden tot één geheel verwerkt.

For Kunsthal Extra City, CONGLOMERATE presents a screening room in the institutions cinema space of their complete output from 2016-2018 created along with dozens of fellow artists. Founded in 2016 by Sol Calero, Ethan Hayes-Chute, Derek Howard, Christopher Kline, and Dafna Maimon, CONGLOMERATE explores the potential of the Television Network model, utilizing the organizational structure and output format of "television" while building a collectivity-focused network. CONGLOMERATE invites additional artists to realize their own sets, commercials and specials for the network, mixing melodrama, documentary, comedy, interview, music, and art into a unified body.

www.conglomerate.tv

MET WERK VAN / FEATURING WORKS BY Josefin Arnell & Pauline Curnier Jardin, Aurora Sander, Kev Bewersdorf, Melanie Bonajo, Camp Solong, Mario Campos, Joe Clark, Claudia Comte, Eli Cortiñas, Keren Cytter, DullTech, Nathan Gray & Agnieszka Polska, Renata Har, Heatsick, Harmony Horizon, Christine Hill/Volksboutique, John Holten, Emma Waltraud Howes, The Institute for New Feeling, Avi Krispin, Daniel Laufer, Hanne Lippard, Molly Lowe, Inger Wold Lund, Magic Island, Josep Maynou, Marco Montiel-Soto, Shana Moulton, Erkka Nissinen & Charlie Schroeder, Novo Line, Peles Empire, Repossession Services, Stephen G. Rhodes, Jeremy Shaw, Pascual Sisto, Soda Plains, Jessica Lauren Elizabeth Taylor, Caique Tizzi, Ming Wong, Lauryn Youden
